

?Stockholmssyndromet? i Kuba

(Stockholmssyndrom: ett psykologiskt tillstånd där kidnappningsoffer eller personer hållna fångar mot sin vilja utvecklar en relation till kidnapparna och tar parti för förövaren.)

I samband med Fidel Castros död för ett år sedan förklarade spanska dagstidningen El Mundos korrespondent i Havanna varför miljontals kubaner köade i timtal för att visa sin respekt och ge en sista hälsning till Fidel; varför så många grät öppet på gatorna. Förklaringen till de miljontals sörjande enligt El Mundo var att de var offer för Stockholmssyndromet. (En annan taktik användes av Sveriges Radios Lotten Collin: hon såg helt enkelt inte några människor).

Ett år senare är samme journalist ansvarig för att rapportera från kommunalvalen som hölls i helgen. Hans analys är sålunda: ?en revolutionär fantasi som gömmer val som avståndsstyrs av makten från vilken närmare två hundra oppositionella uteslutits?.

Men är det sant att de påstådda ?oppositionella uteslöts?? Låt oss se på fakta: Precis som vallagen föreskriver så lade de s.k. dissidenterna fram sina kandidater i 182 olika kommuner. Totalt fanns ca 60 000 kandidater, varav 27 000 valdes. Oppositionen hade stöd av både USAs Demokrater och Republikaner genom respektive organisationer. Men i Kuba så föreslås och godkänns kandidaterna av invånarna som samlas på möten i de olika stadsdelarna. Och inget av dessa möten valde någon av de 182 ?oppositionella?.

El Mundo hävdar att de ?hindrades att delta efter en smutsig kampanj som initierades av statsapparaten.? Bevisen på detta sägs vara en hemlig ?video som visar (vicepresidenten Miguel Díaz-Canel) ge order om att hindra att de oppositionella från att delta i valen.? Något som är ren lögn. På den ?hemliga? videon förklarar Díaz-Canel helt enkelt hur det informeras i stadsdelarna om syftet med de oppositionellas kandidatur? så att folk ska förstå den politiska risken av deras kandidatur?, säger han ordagrant. En lustig detalj är att El Mundo diskvalificerar vice-presidenten för att han inte verkar vara ?intresserad av att bli Kubas motsvarighet till Gorbatsjov?.

En av de oppositionella klagar och säger att ?de skulle kunna ha vunnit runt 25 nomineringar vid valurnorna.? 25 av 27 000 hade inte heller det varit speciellt imponerande. Ett fiasko som orsakade påståenden som skulle betraktas som absurda i vilket land som helst i världen, ?att ogiltiga röstsedlar med meddelanden om krav på en folkomröstning ska räknas som giltiga?.

El Nuevo Herald i Miami påstod att i ?det kubanska valsystemet ogiltigförklaras alla blank- och ogiltiga röster?. Också det är lögn. Valmyndigheten i Kuba gör som i de flesta länder: räknar röstskolk, blankröster och ogiltiga röster och dessa finns med i statistiken. Den visar att 14 % avstod från att rösta, blankrösterna var 4,12 % och ogiltigförklarade 4,07.

Ett valdeltagande på 84 % i ett land som lever i ?amnesi (minnesförlust) och total apati?, som El Mundo förklarar. Och försäkrar att

?röstetalen i år är de lägsta sedan revolutionen? och det beror på ?hopplösheten som råder i landet?. Slutsats: hopplösheten hos ett folk är proportionellt mot dess valdeltagande. Så då borde Kuba lära sig av Chile där röstdeltagandet var 47 % eller Colombia med sina 38 %. Då blir det betydligt klarare!

Cubainformacion.tv 171201

/ZT